

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΩΝ ΤΗΣ 3ης ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Υπεύθυνος :
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Διεύθυνσις : Σολωμού 54

ΕΤΟΣ 2ον ΦΥΛΛΟΝ 16ον
22 Φεβρουαρίου 1938
Αριθ. Τηλεφ. 54·208

Τιμή Φύλλου δραχ. 2.—
Έξωτερικοῦ » 5.—

ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΟΡΤΑΖΟΥΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΗΝ 84ΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΓΕΝΝΕΘΛΙΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

« Η εντολή μου σέ σας είναι νά εξαπλώσετε
τήν φιλίαν και τήν αδελφωσύνην επί
του κόσμου ολοκλήρου ».

B. P.

Jamboree Φογκελενζάγκ

19.8.37

Σήμερον είναι ή μεγάλη ήμέρα
των γεννεθλιών του Αρχιπροσκο-
που. "Ας στρέψωμεν όλοι τήν σκέ-
ψιν μας μεστήν αγάπης, ευγνωμο-
σύνης και σεβασμοῦ πρὸς Αὐτόν
και ὡς του ὑποσχεθώμεν ὅτι ή ση-
μερινή ήμέρα θ' ἀποτελέση τήν ἀρ-
χήν μιᾶς νέας μας προσπάθειας
πρὸς τὸ καλόν.

Θά εἶναι αὐτό τὸ πολυτιμότερον
δῶρον ποῦ ἡμποροῦμεν νά κάμω-
μεν εἰς Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀφιερῶ-
νει τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του
σέ μᾶς, προσπαθώντας νά μᾶς
κάμη πιὸ καλοῦς, πιὸ χρησίμους,
πιὸ εὐτυχισμένους.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Ἐκεῖ πού τοῦ Θεοῦ ὁ ἥλιος συῦ πρωτοφαίνεται, ἐκεῖ πού βλέπετε γιά πρώτη φορά τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, ἐκεῖ πού γιά πρώτη φορά σοῦ παρουσιάζεται τοῦ κεραυνοῦ ἡ παντοδυναμία καί τήν ψυχὴ σου φόβο γεμίζουν οἱ ἀστραπές του, ἐκεῖ εἶναι ἡ Ἀγάπη σου, ἐκεῖ εἶν' ἡ Πατρίδα σου.

Ἐκεῖ πού γιά πρώτη φορά μ' ἀγάπη σέ ἀντικρύζει ἀνθρώπινο βλέμμα, ἐκεῖ πού γιά πρώτη φορά ἡ μητέρα σου σέ κρατεῖ στά γόνατά της, καί ὁ πατέρας σου σοῦ ἐμφυτεύει τήν γνώση καί τήν πίστη, ἐκεῖ εἶναι ἡ Ἀγάπη σου, ἐκεῖ εἶναι ἡ Πατρίδα σου.

Κι' ἂν εἶναι ἄγωνα χωράφια κι' ἔρημα νησιά κι' ἂν ζῆς μέ σύντροφο τήν φτώχεια καί τήν κούραση, πρέπει πάντα νά τόν ἀγαπᾶς τόν τόπο σου, γιὰ εἶσαι ἄνδρας καί δέν πρέπει νά τόν ξεχνᾶς ἀλλά νά τόν κρατᾶς στήν καρδιά σου πάντα φυλαγμένον.

Μά κι' ἡ Ἐλευθερία δέν εἶναι κανένα πλάνο ὄνειρο. Ἡ καμμιά λανθασμένη δοξασία ἀλλά τὸ Θάρρος, ἡ Ὑπερηφάνεια καί ἡ Γνώσις τῆς ζωῆς σου, αὐτὰ πού σοῦ δόθηκαν ἀπό τόν οὐρανό. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἐκεῖ πού μπορείς νά ζῆς ὅπως ἀξίζει σέ μιὰ γενναία ψυχὴ, ἐκεῖ πού μπορείς μέ τίς ἴδιες μέ τοὺς προγόνους σου συνήθειες νά ζῆς, ἐκεῖ πού θά σέ εὐχαριστεῖ ὅ,τι πρὶν εὐχαριστοῦσε ἐκεῖνους, ἐκεῖ πού κανένας δῆμιος δέν σέ φοβίζεται καί κανένας ξένος δυνάστης δέν σέ καταδυναστεύει.

Αὐτὴ ἡ Πατρίδα καί αὐτὴ ἡ Ἐλευθερία εἶναι ὅ,τι τὸ πιὸ ἱερό ἔχεις στήν γῆν, κάτι πού μίαν ἀνείπωτη ἀγάπη καί πίστη κλείνει μέσα του, τὸ πιὸ μεγάλο καλὸ πού κάθε τίμιος ἄνθρωπος ἔχει στήν ζωὴ καί γιά τήν κατοχὴ τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπερήφανος.

Π

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΑΥΓΑ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Ἐνας πλούσιος Ὀλλανδὸς ἔμπορος, παρήγγειλε μιὰ φορά, σ' ἓνα πανδοχεῖο 12 αὐγά. Δέν μπόρεσε ὅμως οὔτε νά τὰ φάῃ, οὔτε νά τὰ πληρώσῃ γιὰτὶ ἓνας ταχυδρόμος τὸν εἰδοποίησε γιά μιὰν λιαν ἐπείγουσα ἐργασία.

Δέκα χρόνια πέρασαν κι' ἔτυχε νά καταλύσῃ στὸ ἴδιο πάλι πανδοχεῖο. Τότε εἶπε στὸν ξενοδόχο ὅτι δέν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἔμπαινε στὸ κατάστημά του, πῶς πρὶν δέκα χρόνια εἶχε παραγγεῖλει δώδεκα αὐγά πού τοῦ χρωστοῦσε ἀκόμη. «Ναί» εἶπε ὁ ξενοδόχος «τᾶχω γραμμένα καί θά σᾶς κοστίσουν πολὺ ἀκριβά». «Μπᾶ, ἐλπίζω νᾶμαι ἀρκετὰ πλούσιος γιά νά πληρώσω 12 αὐγά». «Ἔτσι νομίζετε, θά τὸ δοῦμε γιὰτὶ σᾶς ἔχω καταγγεῖλει καί μιὰ κι' ἤλθατε θά δικασθῆτε αὔριο πρῶτ'». Αὐτὸ δέν φόβισε διόλου τὸν Ὀλλανδό. Τὴν ἄλλη μέρα ὕταν παρουσιάστηκαν στὸν δικαστὴ εἶπε ὁ ξενοδόχος ὅτι ἀπὸ τὰ δώδεκα αὐγά θᾶβγαιναν δώδεκα πουλάκια, αὐτὰ θᾶκαναν αὐγά, κι' ἀπ' αὐτὰ θᾶβγαιναν πουλιὰ κ.ο.κ. πρᾶγμα γιά τὴν ἀγυρὰ τοῦ ὁποίου στὸ τέλος μαζεῦνταν ἓνα τεράστιο χρηματικὸ ποσόν. Αὐτὰ εἶπε ὁ ξενοδόχος, κι' ὁ δικαστὴς ἀναγκάστηκε νά συμφωνήσῃ μέ τὴ λογικὴ.

Τελείως ἀπογοητευμένος ἔφευγε ὁ Ὀλλανδὸς ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Ἡ μεγάλη του περιουσία δέν ἀρκοῦσε γιά τὴν πληρωμὴ τοῦ χρέους του. Τότε τὸν συνάντησε ἓνας σκυφτὸς γεροντάκος καί μέ ἀγάπη τοῦ εἶπε: «Τὶ ἔχεις κούριέ μου κι' εἶσαι τόσο λυπημένος; Ἐχεις δέκα ὀκάδες μούτρα». Ὁ Ὀλλανδὸς τοῦπε πῶς ὅτι κι' ἂν εἶε, αὐτὸς δέν μπόρουσε νά τὸν βοηθήσῃ, δέν ἄξιζε λοιπὸν νά τοῦ τὸ πῆ. «Ποιὸς ξέρει! Ἐχω πάντα καλὰς ἐμπνεύσεις». Τότε λοιπὸν τοῦ διηγήθηκε πῶς γιά δώδεκα αὐγά γίνονταν φτωχός.

«Ἐὰν δέν ξέρεις τί ἄλλο νά κάνης, εἶπε ὁ γεροντάκος, πήγαινε στὸν δικαστὴ καί πές του πῶς βοηθῆς ἓνα δικηγόρο καί θέλεις νά ξαντικασθῆς». «Ἐὰν καταφέρῃς νά με βοηθήσῃς, εἶπε ὁ πλούσιος, θά σοῦ δώσω χίλια φλουριά». «Θά τὸ δοῦμε εἶπε ὁ γέρος, πάντως πήγαινε στὸν δικαστὴ».

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ δικαστὴς ὥρισε μιὰν νέαν δικάσιμο. Ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς δίκης ὅλοι ἦταν στήν θέση τους, ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν γέρο. Ἄργησε πολὺ καί μάλιστα τόσο πού οἱ δικασταὶ εἰδοποίησαν τὸν κατηγορούμενον πῶς θά περίμεναν ἀκόμη 5' μόνον. Ἀκριβῶς μόλις τελειωνε καί ἡ τελευταία προθεσμία παρουσιάσθηκε κι' ὁ γεροντάκος. Ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰτὶ ἄργησε τόσο πολὺ, τοὺς ἀπήντησε πῶς ἔβραζε μπιζέλια. «Καί τί ἤθελες νά τὰ κάμης». «Νά τὰ φρεψῶ» ἀπήντησε. «Μὰ βρασμένα μπιζέλια δέν πιάνουν» εἶπαν ὅλοι μ' ἓνα στό-

μα. «Κι' ἀπὸ βρασμένα αὐτὰ δὲν βγαίνουν πουλάκια εἶπεν ὁ γέρος.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, κύριοι δικασταί, φανῆτε ἄξιοι τοῦ ὀνόματός σας καὶ βγάλετε μίαν ἄλλη ἀπόφαση. Ὁ πελάτης μου παρήγγειλε 12 βρασμένα αὐτὰ καὶ γιὰ βρασμένα δέχεται προθύμως νὰ τὰ πληρώσῃ». Αὐτὸ φάνηκε πολὺ σωστὸ τοῖς δικασταῖς. Ἐβγαλαν λοιπὸν μίαν ἄλλη ἀπόφαση ποὺ ἔσωξε τὸν πλούσιο Ὀλλανδό.

Ὅταν ὁμως αὐτὸς θέλησε νὰ βρῆ τὸν γέρο γιὰ νὰ τὸν πληρώσῃ, βρῆκε μόνον μίαν ἔξυπνη ἀπάντησιν καὶ μίαν καλὴν ἀνάμνησιν, γιὰτὶ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἔξαφανισθῆ.

Π.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ

Εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος μαγειρεύματος εἰς τὰς κατασκηνώσεις. Δὲν χρειάζεται παρὰ ἡ ἀρχή, τὸ αὐτόματον μαγειρεῖον κάμνει τὰ ὑπόλοιπα. Σοῦ ἐπιτρέπει ὅταν εἶσαι μάγειρος νὰ παίξῃς μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ μεσημέρι ὅταν θὰ γυρίσῃς θὰ εὖρης τὸ φαγητὸν σας ἔτοιμον. Ἀλλὰ προσοχὴ πῶς θὰ ἀρχίσῃς, ἄλλως δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι διὰ τὴν δημοτικότητά σου εἰς τὴν ὁμάδα!

Νὰ λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ καταπιασθῆς:

Πάρε μίαν ξύλινην κάσιν, ἔνδυσέ την μὲ πολλὰ στρώματα ἐφημερίδων, καὶ μετὰ γέμισέ την μὲ ξερὸ ἄχυρο ἢ καὶ μὲ ἐφημερίδας, πρόσθετε τὸ γέμισμα νὰ εἶναι πολὺ πυκνόν. Εἰς τὸ μέσον ἄφησε ἕναν κενὸν χώρον διὰ τὸ καζάνι.

Κάμε ἕνα μαξιλάρι ἀπὸ ἄχυρον ἢ διπλωμένους ἐφημερίδας διὰ καπάκι.

Γέμισε τὸ καζάνι σου μὲ τὸ μέλλον φαγητὸν καὶ ὅταν ἀρχίξῃ νὰ βράζῃ καλὰ πιάσε γρήγορα—γρήγορα τὸ καζάνι καὶ βάλετο εἰς τὸν κενὸν χώρον, μετὰ βάλε γύρω—γύρω σφιχτὰ μερικὰς ἐφημερίδας καὶ τὸ καπάκι ποὺ ἔτοιμάσας. Τέλος βάλε τὸ σκέπασμα τῆς κάσας καὶ ἕνα βίρος ἀπὸ πάνω. Αὐτὸ ἦταν ὅλον.

Τὸ κρέας διὰ νὰ βράσῃ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον χρειάζεται 4—5 ὥρας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Δ. Μ.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Ὅλοι ἔχομεν μερικὰς ἐλλείψεις, τὰς ὁποίας καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ γνωρίζομεν πολὺ καλά. Ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς τὸν ἑαυτὸν του θὰ ἀνακαλύπτῃ σειρὰν ἁλόκληρον ἀπὸ ἀδυναμίας. Θὰ συμβαίῃ ἄποισιν ν' ἀποφασίξῃ νὰ διορθώσῃ μίαν ἢ δύο ἀπὸ αὐτάς. Ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἴσως θὰ ἔτῃρει μίαν τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλὰ κατόπιν εἴτε διότι ἐβαρύνθη, εἴτε διότι ἐφαντάσθη ὅτι οἱ φίλοι του ἐνδέχεται νὰ τὸν ἐκλάβουν ὡς ἄξεστον, ἐπανέρχεται εἰς αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας καὶ συγχάκεις εἰς ἀκόμη μεγαλύτερας διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι δὲν εἶχον δίκαιον, ὅταν τὸν εἰρωνεύοντο. Ἐάν ὁμως δὲν συνέβῃ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, δὲν εἶχε δὲ κανὲν ὄρισμένον σχέδιον, τότε εἰς τὸ μέλλον του πολὺ θὰ τὸν βοηθήσῃ αὐτὴ ἡ προτεινομένη καταστιχογραφία.

Ψεῦδος, δειλία, ἀκαθαρσία, ὀκνηρία, φλυαρία, κακὴ συμπεριφορὰ, δξυθυμία, σφιλοφροσύνη, πονηρία, ἀνακριβεία, ἀνεμοσκορπισματα, μικρολογία, κακαὶ ἐκφράσεις, συκοφαντία, ἀνειλικρινεία, χαιρεκακία, ὑπουλότης εἶναι 17 ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα συγχάκεις ἀναφαίνονται εἰς τὰ παιδιά. Ὁφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι εἰς τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν πᾶς τις ἐξ ἡμῶν ὑποκύπτει. Σκεφθῆτε καλὰ καλὰ, αὐστηρὰ καὶ εἰλικρινῶς πῶς ἐλαττώματα καὶ ποίας ἀδυναμίας ἔχετε καὶ μετὰ τοῦτο προμηθευθῆτε ἕνα τετράδιον (μὲ τετραγωνάκια), εἰς τὸ ὁποῖον νὰ γράφετε τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σελίδος καὶ ἀριστερὰ τὰς ἀδυναμίας σας. Οὕτω θὰ ἔχετε ἕνα κατάλογον, εἰς τὸν ὁποῖον κάθε ἐλάττωμα θὰ ἔχῃ δι' ὅλην τὴν ἐβδομάδα τὴν ὄρισμένην θέσιν του. Μίαν Δευτέραν θὰ ἀρχίσωμεν μὲ τὸ βιβλίον αὐτό. Τὴν πρώτην ἐβδομάδα θὰ διέλθωμεν ὅπως συνήθως, διὰ τὸ καταλάβωμεν τί συχαμένα πλάσματα εἴμεθα κάποτε. Ὅταν δὲ πλαγιάσωμεν διὰ νὰ κοιμηθῶμεν, θὰ συλλογισθῶμεν: «Ἡμῖν σήμερον ὀκνηρός; ἡμῖν δειλός; ἡμῖν χαιρεκακός;» κλπ. κλπ. Δὲν λαμβάνονται δὲ ὑπ' ὄψιν μόνον αἱ πράξεις, ὑπολογίζονται καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ σκέψεις ἀκόμη. Ἦσο τὴν ἡμέραν ἐκείνην δειλὸς ἢ ἐπέδειξες καμμίαν ἄλλην ἀδυναμίαν, θέσε ἕνα σημάδακι εἰς τὴν στήλην τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἀδυναμίας. Αὐτὸ θὰ πρῶτῶμεν καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα. Τὴν Κυριακὴν θὰ τὰ μετρήσωμεν ὁ-

λα μαζί Κατ' άρχάς θά έχωμεν 50 περίπου σημάδια και θά άρχίσωμεν νά καταβάλλωμε προσπάθειαν νά τά περιορίσωμεν. Έπειτα θά άρχίσωμεν νά εξελέγχωμε τās πράξεις μας αυστηρότερα. Νά άργήσης εις μίαν ύπηρεσίαν και 1 λεπτόν λογαριάζεται ως άνακρίβεια, νά εύρεθής με τὸ νύχι ἔστω τοῦ ἐνὸς μόνον δακτύλου ἀκάθαρτον λογαριάζεται ως ἀκαθαρσία.

Θά εύρεθῆ ὁμως και μία Κυριακή κατά τήν ὁποίαν θά εύρητε ἀποτελέσματα χειρότερα ὅσο τήν προηγούμενην ἑβδομάδα. Αὐτὸ δὲν πρέπει νά σᾶς κάμη νά χάσετε τὸ θάρρος σας. Εἰς ἕνα ἀγῶνα δρόμου μεγάλης ἀποστάσεως σοῦ συνέβη νά σκεφθῆς νά μὴ τρέξης περισσότερο, νὸ ἐξέλθης τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ δὲν ἐπραγματοποιήσες αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἐπέμεινες και ἐξῆλθες νικητής. Μὲ τὸν καιρὸν θά συνηθίσῃς εἰς αὐτὴν τὴν προσπάθειαν και θά γίνεσαι καθ' ἡμέραν καλλίτερος,

Ἀπαράιτητος διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν τήρησιν τῶν καταστάσεων αὐτοῦ εἶναι βεβαίως και ἡ φιλοτιμία. Ὅποιος δὲν ἔχει τὴν φιλοτιμίαν οὔτε μιστὴ ἑβδομάδα θά δυνηθῆ νά ἀκολουθῆσῃ τās ὁδηγίας αὐτᾶς. Θά δείξῃ ὅτι ἐγκατέλειπε τὸν ἑαυτὸν του και ὅτι ὠμολόγησεν, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος νά λέγεται *πρόσκοπος*. Κρίμα δι' αὐτόν. Ἡ Πατρις περιμένει ἀπὸ ἡμᾶς νά εἴμεθα ἄξιοι νά λεγόμεθα *Ἕλληνες Πρόσκοποι*.

Ἄλεχ

ΓΛΥΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Εἶχα τελειώσει τὶς ἐξετάσεις μου. Ἰούνιος Ζέστη. Μὲ τὴν ζουρλοπαρέα μου τὸν Ἀντώνη και τὴν Μαρίκα θά γιορτάζαμε τὸ ἀπόγευμα τὰ ἐπινίκεια. Εἶχαμε πετύχει και οἱ τρεῖς και μάλιστα γιὰ τὸ μπόϊ μας αρκετὰ καλά. Ἡ μητέρα μου εἶχε κιόλας ἔτοιμες τὶς βυσινάδες και ἡ Μαρίκα ὑποσχέθηκε ὅτι θά ἔφερνε μαζί της μερικὰ ὅσο τὰ περιεχόμενα τοῦ μπουφέ τῆς μαμᾶς της. Τί εὐτυχία! Αὐτὰ σκεπτόμουνα ἀνοίγοντας φαρδύ-πλατὺ τὸ στόμα μου σὲ ἕνα εὐτυχισμένῳ χασμουρητό. Τί ζέστη βρὲ ἀδερφέ, δὲν πлагιάζω λιγάκι ὅπου νάρθουν;

Και κάνοντας τὰ λόγια πράξεις σιρῶθηκα στὸ χορβάτι μου. Περνοῦσε σιγά-σιγά ὁ καιρὸς και μαζί μ' αὐτόν θόλωναν και τὰ μάτια μου... Ἔνα δροσερὸ ἀεράκι με κτυπάει σ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, ἕνα γερὸ τέντωμα τὸ ἀκολουθεῖ και νάμαι ὄρθιος. Τί βλέπω; Εἶμαι

ξύπνιος ἢ ὄνειρεύομαι; Δίπλα μου τρέχει ἕνα ποταμάκι δροσερὸ και γὼ βρίσκομαι ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ἕνα πολὺ περιεργὸ δένδρο, ὁ κορμὸς του λάμπει στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, μοιάζει σὺν ἕνα πιάτο ριζόγαλο με μπόλικη κανέλλα στὴ μέση, τὰ φύλλα του ἔχουνε χρῶμα κοκκινωπὸ σὺν τὸν μελιτὲ ποῦ βλέπω κλειδωμένο ἐρημητικὰ στὸν μπουφέ. Παρακάτω φαίνεται μία βρύση, ἀλλὰ τί διαφορά ἀπὸ τὶς βρύσες τοῦ σχολείου! Ἐδῶ τρέχει κόκκινον νερὸ, λιγερὸ καλὸ, σὺν και κείνο ποῦ δίνουν στὴν γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ και ἄμα τὸ πιῆς διὰ μιᾶς βήχεις μιὰ ὥρα ἔπειτα. Τί κάθομαι λοιπόν, ἐμπρός! δουλειά! Ἔνα μετὰ τὸ ἄλλο διαδέχονται τὰ φύλλα τὴν τύχη τοῦ πρώτου ποῦ δὲν διαφέρει ἀπὸ ἐκείνη ποῦ κάνουμε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα συνήθως, και νά τώρα ἀρχίζει τὸ δένδρο νά κονταίνει και νά ξεφανίζεται. Ἀλλὰ τί μόνο θά τρώμε! κάθισε και νά πιῶμε λιγάκι, μὰ τί εἶναι αὐτὸ πάλι; αὐτὸ δὲν εἶναι νερὸ εἶναι σιρόπι! Ποῦ τὴν φιντάστηκες τέτοια τύχη Γιαννάκη μου, βούτα λοιπόν, τί κάθεσαι; πιές και πνίξε ὅλες τὶς θλίψεις τοῦ γέρικου κορμιοῦ σου στὸ σιρόπι, στὴν εὐτυχία καλλίτερα, και πρὸ παντὸς μὴ μάθη κανεὶς τὸ μυστικὸ, ὅλα δικά μου θά εἶναι, ἐγὼ θά τρώω κάθε μέρα και λίγο. Πρέπει νά κρατήσω και λίγο χῶρον γιὰ τὴν βυσινάδα τῆς μαμᾶς, νά μὴν καταλάβουν τίποτα οἱ ἄλλοι...

—Ἔλα τεμπέλη, ξύπνα! ἔξη ἡ ὥρα κι' ἀκόμη κοιμᾶσαι! μιὰ ὥρα περιμένουμε. Αὐτὰ ἀκούω και βροχὴ πέφτουνε οἱ καρπαζιὲς ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Τρίβωντας τὰ μάτια μου κάθομαι στὸ χορβάτι μου, γύρω οἱ δύο ἔνοχοι συνεχίζουν τὸ μακαλιό τους. Στὸ τραπέζι τρία ποτήρια και ἕνα πιάτο ἀδειανὰ με κοιτάζουν λυπημένα, και μόνο μερικὰ ψύχουλα και δύο τρεῖς κόκκινοι λεκέδες ἀπάνω στὸ τραπέζομάνδηλο μαρτυροῦν γιὰ τὸ πρώην περιεχόμενό τους. Ἔνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς μόνο εἶναι ἡ διαμαρτυρία μου. Τί νά κάνης τὰ λίγα ψυχουλᾶκια ἄμα πλησίασες τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου με τὴν φαντασία σου! Και ὁμως πόσο καλλίτερα θά ἦταν νά μὴν κοιμώμουνα.

Δ. Μ.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

(Από τὸ «Adventuring to Manhood τοῦ Baden Powell).

Λοιπὸν ἰδοῦ :

Εἴμεθα πέντε ἀδελφοί, ἰδιοκτῆται ἐνὸς κοττέρου δέκα τόννων. Βεβαίως μᾶς ἐφαίνετο ἡ ὄφριοτέρα βάρκα τῆς ἡφελίου· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἦτο καὶ ἄσχημη, αὐτὸ τοῦλάχιστον μᾶς ἀπέδειξεν ἡ πρᾶξις τὴν ἐδοκιμάσαμεν ποικιλοτρόπως· ἐπαρέψαμεν τὴν ἄνοιξιν, ἐκάναμεν μικροταξιδάκια τὸ καλοκαίρι, ἐλάβομεν μέρος εἰς ἀγῶνας τὸ φθινόπωρον, ἐκυνηγήσαμεν τὸν χειμῶνα. Κάθε ἑορτῆ, ἀνεξαοτήτως καιροῦ, μᾶς εὑρίσκει εἰς τὸ κότερόν μας, διὰ κάποια ἀκτὴν τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἡ βαροῦλα μας ἦτο πάντοτε ἐν τάξει καὶ ἔτοιμη διὰ κάθε περίστασι.

Ὁ μεγαλύτερός μας ἀδελφὸς ὁ Ω....., ἦτο κάποτε ναύτης, ἔτσι ἤξευρε καλὰ ὄλους τοὺς κανόνας τῆς θαλασσοπλοίας καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀπεκτῆσαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς γνώσεις μας. Ἐμάθαμεν ὄχι μόνον πὼς νὰ ταξιδεύωμεν ἀλλὰ καὶ πὼς νὰ χειρίζωμεν τὴν βάρκαν μας, νὰ διπλώνωμεν τὰ πανιά της, νὰ τὴν πιλαμίζωμεν, νὰ τὴν βᾶψωμεν, νὰ τὴν καθαρῶμεν· ἐμάθαμεν ἐπίσης ξυλοργικὴν καὶ ἄλλα. Ἐκτὸς αὐτῶν, ἔπρεπεν ὅλοι μας νὰ εἰξεύρωμεν μαγειρικὴν καὶ καὶ κολύμβι. Καὶ ἀλήθεια, εἴμεθα καλοὶ εἰς αὐτὸ—κλῆν ἔμοῦ—οἱ ἄλλοι τὰ ἐκατάφεραν πολὺ καλὰ. Ἐνθυμοῦμαι κάποτε, ἀνεβάζοντας τὴν ἄγκυραν εἰς τὸ Hastar Creek, ἐγαντζώθη ὁ στῆπος εἰς τὴν ἄλυσσιν μίᾳς σηματοῦρας κάτω εἰς τὸν βυθόν.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Νὰ πληρώσωμεν δῦτην καὶ σκάφανδρον διὰ νὰ μᾶς τὴν ξεσκαλώσῃ; δὲν μᾶς συνέφερε. Νὰ κόψωμεν τὸ σχοινὶ καὶ νὰ χάσωμεν ὅλην τὴν ἄγκυραν; οὔτε αὐτὸ μᾶς συνέφερε. Ἐτσι οἱ ἀδελφοὶ ἀπεφάσισαν νὰ βουτήξουν· ἐπίσθησαν ἀπὸ τὸ σχοινὶ καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸν βυθόν· πότε πότε μόνον ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὡσὰν φῶκες, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν ὀλίγαν καὶ ξαναβουτούσαν. Αὐτὸ συνεχίσθη ἕως ὅτου ἐξεπρόβαλαν ὅλοι μετὰ γαλήνην μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἦταν ὅλα ἐν τάξει!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἰδική μου δουλειὰ ἦτο νὰ ἐτοιμάσω ζεστὸ κακάο καὶ ζεστὸς πετσέτες δι' ὄλους. Γρήγορα ὅμως συνήλθαμεν καὶ εἶπαμεν· μὴ χειρότερα.

Ὁ λιμὴν τοῦ Πόρτσμουθ μετὰ τοὺς ὀρμί-

σκους του, μᾶς ἐβλεπε συχνά· ἦτο τὸ ἀγαπημένον μας μέρος.

Ὅταν ἤκούετο τὸ σάλπισμα τῶν ναυτῶν, ἐπαίρναμεν καὶ ἡμεῖς τὴν τρουμπέτα μας καὶ ἐμιμοῦμεθα τὴν πλέον μεγαλοπρεπῆ των τελετῆν. Πόσον διασκέδαζαν οἱ γύρω μας ναῦται, ὅταν παραιταγμένοι, ἐσφουρίζαμεν διὰ νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν καπετάνιον μας τὸν Ω..., μετὰ τὴν περιοδείαν του ἀνά τὴν πόλιν διὰ τὴν ἀγοράσῃ φρέσκα αὐγά καὶ λαχανικά.

Μεγάλον κέφι ἐκάναμεν ἐπίσης μετὰ τὸ ψάρευμα τῶν κεφαλῶν. Εἶναι μεγάλα ψάρια νοστιμώτατα εἰς τὴν γεῦσιν, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐντροπαλά· εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὰ πιάσῃ κανεὶς. Ἡμεῖς ἐν τούτοις τὸ κατωρθώσαμε μετὰ ἕνα μακρὸν καμάκι. Κατεβαίναμεν ἀπὸ τὴν βάρκαν μας καὶ ἐψάχναμεν κάτω ἀπὸ τὴν πρύμνην παληῶν βαποριῶν, πού ἦσαν ἀγκυροβολημένα εἰς τὸ λιμάνι. Ὅταν κάτω ἀπὸ τὰ φίκια ἐφαίνετο νὰ ἀσπρίζῃ κάτι, τότε ἕνα σταθερὸν καὶ γρήγορον κτύπημα τοῦ καμακιοῦ συνετέλει εἰς τὸ νὰ προγευματίσωμεν μετὰ ἕνα ὥραϊον καὶ γευστικώτατον κέφαλον. Τὶ σπουδαῖον ψάρευμα ἀλήθεια πού ἐκάναμεν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας ἐπιánaμεν πέγκες καὶ γάδους ἔξω ἀπὸ τὸ Πόρτλαντ καὶ σκουμπριά μετὰ τὸ καλαμιδί μας, καθὼς ἐπλέαμεν σιγά, μετὰ χαλασμένην τὴν μεγίστην πέρα ἀπὸ τὰ Farne Islands· Ἐκεῖ ἐπίσης ἐπερνούσαμεν τὸν καιρὸν μας μετὰ τὴν ἀγριόπαππιες καὶ τὰ ἄλλα ἀγριοπούλια εἰς τὸν κόλπον τοῦ Cristchurch. Τουρτουρίζαμεν ἀπὸ τὸ κρῦν, ξαπλωμένοι κάτω ἀπὸ τὴν μπούμαν καὶ ξεπροβάλοιντες μόνον τὴν μύτην μας καὶ τὰ ὄπλα μας διὰ νὰ πυροβολήσωμε καμμιὰ πάππια εἰς τὰ πεταχιά. Ἀλλὰ εἰς τὸ Southampton Water ἐπέρασα πολὺ εὐχαρίστους ἡμέρας, ἔξω εἰς τὸν βοῦρκον περιπατῶν μετὰ τὰ εἰδικὰ πατίνια ἢ μετὰ τὴν βοήθειαν σαινίδων δεμένων μετὰ λουριά εἰς τὰ πόδια μου, διὰ νὰ μὴ βυθισθῶ εἰς τὴν λάσπην. Ἐσυρόμην εἰς τὰ ρηχὰ χαντάκια, ἐκεῖ πού οἱ ἄλλοι μοῦ ἔδειχναν πὼς ἔπεσε κανένα πουλί. Αὐτὴ ἦτο μιὰ φορὰ ζωὴ προσκόπου!

Ἀτυχῶς δι' ἡμᾶς ὁ Ω. ..., ὁ καπετάνιος μας, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι ἠμπορούσαμε νὰ κάνωμεν τὴν τύχην μας σώζοντες κανένα πλοῖον ἀπὸ κίνδυνον. Μετὰ κάθε λοιπὸν τρικυμίαν, ἀντὶ νὰ

συμμαζευόμεθα εἰς τὸ λιμάνι, ἐβγαίναμεν ἔξω εἰς τὰ ἀνοικτά, μήπως περιμαζεύσωμεν κανένα κινδυνεῖον πλοῖον. Εἶχα ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ βυηθῶ τοὺς ἄλλους εἰς δυσκόλους περιστασεις, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἤμπορῆσα νὰ καταλάβω πῶς εἶναι δυνατόν κανεὶς νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ κινδυνεύῃ ὁ ἴδιος διὰ νὰ σώσῃ ἄλλους.

Ἐκανα αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἀλλὰ πού νὰ τολμήσω νὰ τὴν ἐκστομίσω. Ὁ Ω....., ἦτο αὐστηρὸς εἰς τὰ ζητήματα τῆς πειθαρχίας.

Ἐλαβα πείραν αὐτοῦ, ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐπεχείρησα νὰ κάμω μιζελόσουπα, διὰ τοὺς συντρόφους μου καὶ ἐλησμόνησα νὰ βάλω μέσα κρέας ἢ ἄλλα ὑλικά καὶ με ὑπεχρέωσε νὰ καταπιῶ ὀλόκληρον αὐτὴν τὴν πυκτὴν μιζελομάζαν, πού ἦτο τὸ ἔργον μου.

Κάποτε ὅταν εἴμεθα καλὰ συμμαζευμένοι εἰς τὸ Harwich ἐφύσηξεν ἓνα μπουρίνι ἀπὸ τὸν Γραιγο τόσο δυνατό πού ἠνάγκασε πολλὰ πλεούμενα νὰ ἀγκυροβολήσουν εἰς ἀσφαλέστερα μέρη.

Εἰς αὐτὴν τὴν ταραχὴν, εἶδαμε μίαν ναυαγωστικὴν λέμβον νὰ ἀπομακρύνεται μόλις ἔλαβε σημεῖον κινδύνου.

Εἰς αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀντιστοιῇ ὁ καπενάνιος μας· πῶς ἦτο δυνατόν νὰ χάσῃ μίαν τέτοιαν ἐκαιρίαν. Μᾶς εἶπε: Ὑπάρχουν δυὸ μόνον δίοδοι· πιθανὸν τὸ ναυαγωστικὸν νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν πού πρέπει· ἕς πάρωμεν ἡμεῖς τὴν ἄλλην. Χωρὶς τὸν παραμικρὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκ μέρους μας, τὸ ἀτυχεῖς πλήρωμά μας ἔπρεπε νὰ δέσῃ μοῦδες εἰς τὰ πανιά καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν βάρκαν μας διὰ τὴν τρικυμίαν.

Ἀμέσως ἐπάνω ἢ ἄγκυρα καὶ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸ ἄνετο καταφύγιόν μας εἰς τὴν μαύρην τρικυμίαν καὶ τὰ μαινόμενα στοιχεῖα. Οὔτε σημεῖον ναυαγωστικοῦ ἢ οἰουδήποτε ἄλλου πλοίου διεκρίνετο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀφρισμένα πελώρια κύματα καὶ ἡμεῖς ἀνεμοδαρμένοι καὶ καταμουσκευμένοι ἐπλέαμεν ὀλοταχῶς εἰς τὰ ἀνοικτά.

Τὸ ἀνεμοδαράμας διήρκεσε μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα καὶ βεβαίως δὲν συνητήσαμεν τὴν λείαν μας, παρὰ μόνον ὅταν ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ λιμάνι, ὅπου ἐμάθαμεν ὅτι εἶχε περισυλλεγῆ ἀπὸ τὸ ναυαγωστικὸν ἓνα μέγαλον ρυμουλκὸν καὶ ὅτι εἶχε ρυμουλκηθῆ ἐκεῖ ἀσφαλῶς ἀντὶ ἀρκετῶν χιλιάδων λιρῶν διὰ σώσῃ.

Ὅχι! ποτὲ μας δὲν κατωρθώσαμεν νὰ σώσω-

με κανένα πλοῖον, μολονότι πολλάκις ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς ἀνάγκην βοηθείας.

Μία ἀπὸ τὰς πλέον εὐχαρίστους ναυτοπροσκοπικὰς μας ἀπασχολήσεις ἦτο μία ποταμία ἐξερεύνησις. Τρεῖς ἀπὸ ἡμᾶς ἐπήραμεν μίαν πάνινην πισσομένην βάρκαν καὶ διεπλεύσαμεν τὸν Τάμεσιν, ὅσον μῆξ ἦτο δυνατόν ὑψηλότερα! Ἐφθάσαμεν ἕως ἐπάνω εἰς τὸ Chiltern Hills, ὅπου πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν εἶχε φθάσει ἄλλη βάρκα. Εἶχαμε μαζὶ μας τὴν σκηνὴν μας, τὸ μαγειρεῖον μας καὶ τὰ κρεββάτια μας καὶ κατεσκηνώναμεν ἔξω τὴν νύκτα. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ μεταφέραμεν τὴν βάρκαν μας διὰ ξηρᾶς, ἕως ὅτου ἤψαμεν πάλιν τὸ ρεῦμα πού τρέχει πρὸς δυσμὰς καὶ τὸ ὅποιον ὀλίγα μίλια παρὰ κάτω γίνεται ὁ πομὸς Avon.

Διὰ μέσου τοῦ Bath καὶ τοῦ Bristol, ἐταξιδεύαμεν κωπηλατῶντες, ἰστιοπλοιοῦντες, ἀπωθοῦντες (ἀβαράροντες) ἢ ρυμουλκοῦντες ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὰ ἄφθονα νερά τοῦ Severn.

Ἀπ' ἐκεῖ πάντοτε διὰ μέσου ποταμῶν καὶ παραποτάμων ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπίτι μας, πλησίον τοῦ Lbaudogo.

Ἀπὸ τὸ Λονδίνον ἐπήγαμεν εἰς τὴν Οὐαλίαν σχεδὸν διαρκῶς πλέοντες με ἓνα σωρὸν περιπέτειας καὶ τοῦ κόσμου τὰ γλέντια.

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον ἀπ' ὅτι καθένας ἀπὸ σᾶς ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ, ἐὰν θελήσῃ νὰ προσπαθῆσῃ. Ἐμπρὸς λοιπὸν Ναυτοπρόσκοποι· ἀσφαλῶς ἂν χαρῆτε τὴν ναυτοπροσκοπικὴν σας ζωὴν ὅσον ἐγὼ ἐχάρηκα τὴν ἰδικὴν μου, δὲν θὰ χάσατε τὸν καιρὸν σας.

Ἔτσι θὰ γίνετε καλοκαμωμένοι, γεροὶ καὶ ἡλιοκαμένοι ἄνδρες καὶ θὰ συνηθίσετε νὰ ἀντιμετωπίζετε τὸν κίνδυνον με μειδίαμα.

*Ἐγγραφεῖτε εἰς τὴν δανειστικὴν
βιβλιοθήκην τῆς Ἐνωμοτίας
Πιγκουίνων. Μὲ 10 δρχ. τὸν
μῆνα ἔχετε τὰ καλλίτερα βιβλία.*

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΣΤΗΝ ΛΑΠΩΝΙΑ

(Ἐκ τοῦ «Le livre de San Michelle» τοῦ Axel. Munthe.).

Τὴν δευτέρα παρουσία, τὰ ζῶα θὰ κληθοῦν πρῶτα ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ καταθέσουν ὅ,τι ξέρουν γιὰ τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχη πεθάνει. Θὰ ποῦν ὅ,τι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ κατόπιν θὰ κληθῆ κι' αὐτὸς γιὰ ν' ἀπολογηθῆ.

Ζήτησα ἀπὸ τὸν Turí ἂν ὑπῆρχε κονέννας Stalo στὰ περὶχωρα. Φλεγόμενον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ δῶ κανέναν. Ἄκουσα τόσα πολλὰ γι' αὐτοὺς ἀπὸ μικρὸ παιδί. «Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλά» εἶπε μὲ φανερό φόβο ὁ Turí. Ὁ ποταμὸς ποὺ θὰ περάσετε αὔριο λέγεται ἀκόμη ποταμὸς Stalo. Ἐνθὺμιο τοῦ παλαιοῦ δράκου ποὺ ζοῦσε ἄλλοτε μαζί μὲ τὴν μάγισσα γυναῖκα του. Δὲν εἶχαν παρὰ ἓνα μάτι κι' οἱ δύο τους. Τσακωνόταν πολὺ συχνὰ γι' αὐτό. Τρώγαν τὰ παιδιὰ τους ἀλλὰ δὲν χάναν εὐκαιρία γιὰ νὰ καταβροχθίσουν καὶ παιδιὰ Λαπώνων. Ὁ ἴδιος ὁ Stalo ἔλεγε ὅτι τὰ προτιμοῦσε ἀπὸ τὰ δικά του γιατί τὰ δικά του μύριζαν πολὺ θειάφι.

Μιά μέρα ὁ Stalo κι' ἡ γυναῖκα του περνώντας τὸν παγωμένο ποταμὸ πάνω στὸ ἔλκυθρό τους ποὺ τὸ σέρνουν δώδεκα λύκοι, ἄρχισαν νὰ τσακώνονται καὶ πάλι γιὰ τὸ μάτι τους. Τότε ὁ Stalo θύμωσε τόσο πολὺ ποὺ ἄνοιξε μιὰ τρύπα στὸν βυθὸ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔφυγαν ὅλα τὰ ψάρια. Αὔριο περνώντας θὰ μπορέσετε νὰ πειθῆτε γιὰ ὅσα σᾶς λέω.

Ρώτησα τὸν Turí τι ἔκαναν ὅταν ἦταν ἄρρωστοι. Μὲ ποιὸν τρόπο ἀντικαθιστοῦσαν τὸν γιατρό Μοῦ ἀπήντησε ὅτι πρῶτ' ἂν ὅλα ἄρρωστοῦσαν πολὺ ἀραιά, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολὺ βαρεῖς χειμῶνας ποὺ καμμιά φορὰ τύχαινε τὰ νεογέννητα νὰ παγώνουν. Ὁ γιατρός τοὺς ἔβλεπε δυὸ φορές τὸν χρόνο περίπου, ὁ Turí εὔρισκε πὼς αὐτὸ ἦταν ἤδη ἄρκετὸ. Γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν τόπο τους ἔπρεπε πρῶτα νὰ περάσῃ 2 μέρες καβάλλα τὰ ἔλη, ἔπειτα νὰ περάσῃ πεζῇ τὸ βουνὸ καὶ μετὰ δύο ἡμερῶν πορεία ἀνάμεσα ἀπὸ ἄγρια δάση νὰ τοὺς βρῆ. Τὴν τελευταία μάλιστα φορὰ παρ' ὀλίγον νὰ πνιγῆ περνώντας τὸν ποταμὸ. Εὐτυχῶς ποὺ πολλοὶ ἀνάμεσα τοὺς ἤξεραν νὰ γιατροῦσαν ὅλες τὶς ἀρρώστειες καὶ μάλιστα πιδ καλὰ κι' ἀπὸ τὸν γιατρό. Αὐτοὶ οἱ κομπογιανῖτες ἦταν βέβαια ἀγαπημένοι τῶν Uldra ποὺ τοὺς δίδαξαν τὴν τέχνη τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μπορούσαν νὰ γιατρέψουν κάθε

κακὸ βάζοντας ἀπλῶς τὸ χέρι τους στὸ σημεῖον τοῦ πόνου. Τὸ καλύτερο γιαιτρικὸ γιὰ ὅλες τὶς ἀρρώστειες ἦταν ἡ ἀφαίμαξις ἢ ἡ ἐντριβή. Ὁ ὑδράργυρος καὶ τὸ θειάφι ἐπίσης. Ἄκόμη ἓνα κουταλάκι τοῦ καφέ καπνός. Δυὸ βιατραχοὶ βρασμένοι στὸ γάλα εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὸν βῆχα. Μιά βοῦζα ἔκανε καλύτερα τὴν δουλειὰ αὐτή. Οἱ βοῦζες ἔπεφταν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὅταν τὰ σύννεφα ἦταν χαμηλά, τότε πέφταν χιλιάδες βοῦζες. 10 ψύλλοι βρασμένοι μέσα σὲ γάλα μαζί μὲ πολὺ ἀλάτι ἦταν τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὸν ἴκτερο, πολὺ συνηθισμένη ἀρρώστεια τῆς ἀνοιξέως. Τὰ δαγκώματα τῶν σκυλιῶν περνοῦσαν ἂν τᾶτριβες μὲ αἷμα σκύλου. Τρίβοντας μιὰ ὁποιαδήποτε πληγὴ μὲ μαλλὶ προβάτου, τὴν γιάτρευες πολὺ γρήγορα, κι' αὐτὸ γιατί ὁ Χριστὸς μιλά πολὺ συχνὰ γιὰ πρόβατα.

Ἐάν κανέναν ἦταν ἐτοιμοθάνατος, τότε ἐρχόταν νὰ καθήσῃ στὸν ὀρθοστάτη τῆς σκηνῆς τοῦ ἓνα κοράκι ἢ μιὰ κορώνη. Τότε δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιατί ὑπῆρχε φόβος νὰ τρομάξῃ ἢ Ζωὴ καὶ τότε ὁ ἐτοιμοθάνατος θάμεινε γιὰ καμμιά βδομάδα ἀνάμεσα στοὺς δύο κόσμους.

Ρώτησα τὸν Turí, ἂν ὑπῆρχε ἐκεῖ στὰ περὶχωρα κανέναν κομπογιανῖτη. Θᾶθελα πολὺ νὰ τὸν δῶ.

Ὅχι, ὁ πιδ κοντινὸς κομπογιανῖτης ἦταν ὁ Mirko καὶ καθόταν στὴν ἄλλη μεριά τοῦ βουνοῦ. Ἦταν πολὺ γέρος. Ἀπὸ παιδί τὸν θυμόταν ὁ Turí. Ἦταν θαυματουργός, προικισμένος μὲ τὴν πιδ μεγάλη ἀγάπη τῶν Uldra. Ὅλα τὰ ζῶα τὸν πλησίαζαν χωρὶς φόβο, γιατί τὰ ζῶα ξεχώριζαν μὲ τὴν πρώτη τοὺς ἀγαπητοὺς τῶν Uldra.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἓναν τέτοιον κομπογιανῖτην ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ του. Ἐάν βάλετε στὸ χέρι του ἓνα πουλὶ μὲ σπασμένη φτεροῦγα, μένει ἡσυχὸ γιατί ξέρει πὼς βρίσκεται στὸ χέρι κάποιου ποὺ θὰ τοῦ κἀνῃ καλὸ.

Ἐδῶσα τὰ χέρια μου στὸν Turí ποὺ δὲν ὑποπτευόταν κἀν πὼς εἶμαι γιατρός. Τὰ εἶδε προσεκτικὰ ἓνα-ἓνα, μέτρησε τὴν ἀπόσταση μεταξὺ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου κι' εἶπε κἀτι στὴν γυναῖκα του ποὺ μὲ μεγάλη

Τ Ο Χ Ε Λ Ι

Μιά ζωή, πού με τὸ μυστήριό της ἔδωσε τόσες ἀφορμές στὸν λαὸ νὰ πλέξη δλόκληρους μύθους γύρω της, μιὰ ζωὴ πού ἀπησχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ ὅλους τοὺς φυσιοδίφας τοῦ κόσμου, χωρὶς ὅμως ἀκόμη νὰ ξεσκεπασθῇ τελείως τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου της. Ἔχουν γίνει ἄπειρες μελέτες καὶ ἔχουν γραφῆ πάρα πολλά. Ὅ,τι θετικώτερον γνωρίζομεν σήμερον γιὰ τὴν ζωὴ τῶν χελιῶν, τὸ ὀφείλομεν στὸν Δανὸ ἰχθυολόγον Schmidt, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μελέτησε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ τὴν κίνησι τῶν ψαριῶν αὐτῶν πλησίασε σημαντικὰ πρὸς τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου.

Ὁ Schmidt ἐργάσθηκε μεθοδικά, ἐρευνήσε ὅλες τὶς θάλασσες, καθὼς δὲ καὶ ἐπανειλημμένως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπεδείχθη, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του εἶναι τὰ πιὸ σωστὰ ἀπ' ὅλα

Κάθε χρόνο τὴν ἀνοιξὶ μυριάδες μικρῶν ψαριῶν ἐμφανίζονται στὰς γαλλικὰς ἀκτὰς καὶ κατοπιν διὰ τῆς Μάγγης ἀνεβαίνουν σιγά-σιγά πρὸς τὰς βορειότερας θαλάσσας. Τὰ ψαράκια αὐτὰ, μήκους 5—10 ἑκατοστὰ ἔχουν ἓνα παράξενο σχῆμα, Μοιάζουν μὲ τὶς συνηθισμένες γλῶσσες, ἔχουν ἓνα πολὺ μικρὸ κεφαλάκι καὶ εἶναι τελείως διαφανῆ. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀνθρώποι δὲν ἤξευραν σὲ ποῖο γένος ἀνήκαν, κ' ἐπειδὴ ἔμοιοζαν μὲ ἓνα γνωστὸ εἶδος, τὰ ὠνόμασαν

προσοχὴ καὶ προφύλαξη ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὰ χέρια μου.

Γιατὶ δὲν σὲ θήλασε ἡ μητέρα σου; Ποιὰ σὲ θήλασε; Τί γλῶσσα μιλοῦσε ἡ παραμάνα σου; Ἔβαλε, ποτὲ της αἷμα κόρακος μέσα στὸ γάλα σου; Κρέμασε νύχι λύκου στὸ λαιμό σου; Σ' ἔβαλε ν' ἀγγίξης κρανίον πεθαμένου; Εἶδες ποτὲ τὶς Uldra; Ἄκουσες τ' ἀσημένια τοὺς καμπανάκια νὰ ἤχουν στὸ βάθος τοῦ δάσους; Εἶναι κομπογιαννίτης; «Εἶναι κομπογιαννίτης» φώναξε ἡ γυναῖκα τοῦ Turí ρίχνοντάς μου ἓνα γρήγορο καὶ φοβισμένο βλέμμα.

«Εἶναι προστατευόμενος τῶν Uldra» εἶπαν ὅλοι μαζί μὲ μιὰ φοβισμένη ἔκφραση στὰ μάτια.

Τρομαγμένος κ' ἐγὼ τράβηξα τὸ χέρι μου.

Ὁ Turí εἶπε πῶς εἶναι ὥρα νὰ κοιμηθοῦμε, αὔριο ἔπρεπε νὰ φύγω μὲ τὴν αὐγῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

λεπτοκεφάλους. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ μικρὲς λάσβες τῶν χελιῶν.

Καὶ πράγματι! Τὸ χέλι ὅταν γεννηθῇ ἔχει τελείως ἄλλην μορφή ἀπὸ ἐκείνην πού γνωρίζομε ὅλοι μας. Πρῶτα, ἀφοῦ ὑποστῇ μιὰ σειρά μεταμορφώσεων, θάβει στὴν τελικὴ μορφή του. Αἱ διάφοροι μεταμορφώσεις γίνονται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου τῶν λεπτοκεφάλων.

Ἀλλὰ ποῦ γεννιοῦνται λοιπὸν τὰ χέλια;

Ὁ Schmidt προσδιώρισε ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν θέσιν. Εἶναι τὸ τετράγωνον κείμενον μεταξὺ 23°—30° Βορ. πλάτους καὶ 42°—65° Δυτ. μήκους. Ἐκεῖ κοντὰ στὰς Βερμουδάς, στὰ ἀκίνητα νερὰ τῶν Σαργασῶν γεννιοῦνται τὰ χέλια.

Στὰς ἀρχὰς ἐνομιζέτο ὅτι τὰ χέλια γεννοῦν τ' αὐτὰ τοὺς πλησίον τοῦ βυθοῦ, ἤτοι εἰς βάθος 3.000 καὶ 4.000 μέτρων. Πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ γέννησις γίνεται στὰ χίλια μέτρα ἐλεύθερο νερό, καθόσον συχνὰ ἀλιεύθησαν λεπτοκέφαλοι διάγοντες πλανητορικὴν ζωὴν. Κατόπιν τὰ νεοογνά, ἀκολουθοῦντα τὸ ρεῦμα τοῦ κόλπου, τοῦ Μεξικῆ φθάνουν στὰς εὐρωπαϊκὰς ἀκτὰς καὶ ἐκεῖθεν ἀνέρχονται εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς λίμνας.

Οἱ λεπτοκέφαλοι, ἀντιθέτως πρὸς τὰ μεγάλα χέλια, κολυμποῦν στὴν ἐπιφάνεια, ἡ δὲ διάρκειά τῆς ἐξελίξεώς των διαρκεῖ περίπου 5 ἔτη. Κατόπιν λαμβάνουν τὴν γνωστὴν μορφήν, ἡ πλάτη τοὺς χρωματίζεται σκούρα, ἡ δὲ κοιλία τοὺς κιτρινωπῆ. Ἡ ἐξελίξις τῶν λεπτοκεφάλων τῶν ἀνερχομένων πρὸς τὰς Ἀμερικανικὰς ἀκτὰς διαρκεῖ ὀλιγώτερον. Τὰ χέλια προχωροῦν καὶ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν, ἀκολουθῶντας διαφόρους φλέβας νεροῦ, ἐπίσης πολλὰς φερὰς συνελήφθησαν χέλια πάνω σὲ λειβάδια κοντὰ σὲ λίμνες. Στὴν Ἀγγλίαν κάποτε μικροὶ λεπτοκέφαλοι ἀκολουθοῦντες τὴν ὑδρορροὴν ἐνὸς σπιτιοῦ ἔφθασαν ἕως τὰ κερამίδια, ὅπου ἐλλείπει ὕδατος ἐρρέθησαν νεκροί. Τὰ χέλια εἶναι ψάρια μάλλον ἀρπακτικά, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος χώνονται μέσα στὴν λάσπη, ὅπου εἰς μίαν κατῆστασιν ναρκώσεως, περιμένουν τὴν ἀνοιξιν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥριμος ἡλικία τῆς γεννήσεως, συνήθως μετὰ 10—12 ἔτη, τὰ χέλια κατεβαίνουν πρὸς τὴν θάλασσαν. Κατεβαίνοντας ἀλλάζον χρῶμα παίρνοντας μιὰ ζωηρὴ λάμψιν, ἐνῶ τὰ μάτια τοὺς ἀρχίζουν νὰ μεγαλώνουν. Τὰ ἀρσενικὰ χέλια κατεβαίνουν πιὸ γρήγορα καὶ περιμένουν στὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν τὰ ταιριαστὰς. Ὅταν ἐνωθοῦν πὰ ἀρχίζει τὸ μεγάλο ταξίδι γιὰ τὸν Ἀτλαντικόν. Ἀπὸ τὴν σιγμὴν αὐτῆ

παύουν νά τρῶνε καί προχωροῦν μὲ ταχύτητα 15—20 χιλιομέτρων τὴν ἡμέραν. Τὰ τελευταῖα τους ἴχνη εὐρίσκονται πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ ἐκεῖ πιά μὲ μόνο ὄδηγὸ τὸ ἔνστικτό τους, περνῶντας ἀπὸ κοιλάδες καὶ βουνὰ τοῦ ὠκεανοῦ, φθάνουν ὑστερα ἀπὸ 12 μῆνες στὸ μέρος τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. Ἀλλὰ γιατί λοιπὸν ἀκολουθοῦν αὐτὸν τὸν δρόμον τάσους αἰῶνες καὶ ποτέ ἄλλον; Τὸ πρόβλημα εἶναι πολὺ πλοκον. Φαίνεται, ὅτι ὑπάρχουν γαιολογικὰ αἰτία προκαλοῦντα αὐτὸ τὸ φαινόμενον. Μερικοὶ λέγουν, ὅτι τὴν ἐποχὴν ποὺ ὁ νέος καὶ ὁ παλιὸς κόσμος ἦσαν ἐνωμένοι, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὑπῆρχε μία τεραστία λίμνη, εἰς τὴν ὅποιαν ἐχύνοντο οἱ μεγαλύτεροι ποταμοὶ ὅλων τῶν ἡπείρων. Τὰ χέλια λοιπὸν ποὺ ζοῦσαν σ' αὐτὴν τὴν λίμνη ἀπὸ τότε γυρεύουν αὐτοὺς τοὺς ποταμούς ἀπομακρυνόμενα πρὸς τοὺς δύο κόσμους. Ἄλλοι πάλιν λέγουν ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔπρεπε τὰ χέλια νὰ ἐμφανίζωνται καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ χέλια τῆς Μεσογείου, αὐτὰ, παρὰ τὰς γνώμας τῶν παλαιότερων Ἰταλῶν ἰχθυολόγων ὅτι γεννιῶνται μεσὶ τὴν Μεσόγειον, ἐρχονται ἐπίσης εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν διὰ τοῦ Γιβραλτάρ. Ὅταν λοιπὸν τὰ χέλια φθάσουν εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Σαργασσῶν ἐξηντημένα ἐκ τῆς διαρκοῦς νηστείας καὶ ἐκτάσεως, γεννοῦν τ' αὐγά τους κατόπιν; Ποιὲ ἕως τῶρος, τόσους αἰῶνες, δὲν ἐπέστρεψε κανένα χέλι ὀπίσω.

Φαίνεται, ὅτι ἡ τελευταία προσπάθεια τῆς γεννήσεως τῶν παιδιῶν των, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους των, τὰ φέρνει σὲ μία τέτοια ὑπερέντασι ποὺ δὲν ἀντέχουν πιά καὶ πεθαίνουν.

Καὶ τὰ βᾶθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀποτελοῦν τὸ ἀπέραντο αἰώνιο κοιμητήριόν τους.

Η ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

(Ἐκ τοῦ βιβλίου «Larmen» τοῦ P. Merinée)

Διὰ τὸν Βασιλέα δὸν Πέδρο, τὸν ὁποῖον ὀνομαίζει ἡ ἱστορία σκληρὸν καὶ τὸν ὁποῖον ἡ Ἰσραβέλλα ἡ καθολικὴ δὲν ὀνομαίζει παρὰ «Δικαιοδότην» λέγει ἡ παράδοσις τὰ ἐξῆς: Ὁ Βασιλεὺς ἠγάπα νὰ κάμνη, ἰνκόγνιτο, περιπάτους νυκτερινούς ἀνά τὴν Σεβίλλην, ἀναζητῶν περιπετείας, ἀκολουθῶν οὕτως τὸ παράδειγμα

τοῦ περιφήμου Ἄρον—αλ—Ρασίδ. Μίαν νύκτα συνεπλάκη εἰς ἓνα σκοτεινὸν δρομάκι μὲ ἓναν εὐγενῆ ὁ ὁποῖος κάθε βράδυ ἔκανε καντάδα κάτω ἀπὸ ἓνα σπίτι νομίζων ὅτι εὐχαριστεῖ τοὺς ἐνοίκους ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ προκαλέσῃ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα διότι εἶχεν ἀπαισίαν φωνὴν καὶ δὲν ἦτο καλὸς οργανοπαίκτης. Ὁ Βασιλεὺς ὅμως ὅστις εἶχε πολὺ ἀνεπτυγμένην τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς δὲν ἠμπόρесе νὰ ὑποφέρῃ πλέον τὴν κακοφωνίαν καὶ ἐκβαλὼν τὸ ξίφος τὸν ἐπροκάλεσεν εἰς μονομαχίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούσασα τὸν κρότον μία γραῖα ἠνοιξεν ἓνα παράθυρο καὶ μὲ τὴν λάμπα εἰς τὸ χέρι εἶδε τὸν Βασιλέα νὰ φονεύῃ τὸν κακόφωνον κανταδόρον... Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν ἀναφορὰν τῶν συμβάντων ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀνέφερε καὶ τὸν φόνον καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐρωτᾷ: Ἀνακαλύψατε τὸν φονέα. Μάλιστα Μεγαλειότατε—γιατὶ δὲν ἐτιμωρήθῃ ἀκόμη—Μεγαλειότατε ἀναμένομεν διαταγὰς σας.—Νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ νόμος. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἐκδόσει ἓναν νόμον ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι πᾶς ξιφομαχῶν καταδικάζεται εἰς θάνατον. Τὸ ζήτημα ἐπεῖγεν εἰς τὴν Βουλὴν ἢ ὁποία εὐρέθη εἰς δύσκολον θέσιν, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ἀφοῦ ἡ διαταγὴ ἦτο ρητὴ.

«Νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ νόμος; Συνεζήτησε, ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσε τὰ ἐξῆς: ἐσκέφθησαν ὅτι: *Dura lex, sed lex* (σκληρὸς ὁ νόμος, ἀλλὰ νόμος), πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἐκόπη λοιπὸν ἡ κεφαλὴ... ἐνὸς ἀγάλματος τοῦ Βασιλέως καὶ ἐποθετήθη κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ἄν περάσετε ποτὲ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Lantilejo (ὠνομάσθη εὕτω ἐκ τῆς λάμπας ἣν ἐκράτει ἡ γρηὰ καὶ ἐφώτισε τὸν φόνον) θὰ ἰδῆτε τὴν κεφαλὴν τοῦ καλοῦ Βασιλέως Πέδρο τοῦ Σκληροῦ ἢ Δικαιοδότου.

A. K. I.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Κατασκήνωσις, 2) Ἀνάστασις, 3) Βακτηρία, Σάμ, 4) Ὁρτύκη, Ἄρα, 5) Υμί, Βάρκα, 6) Ρόκα III, 7) Ἴσως, Σια, Δάς, 8) Τσαϊ Ἀστικόν, 9) Τό, Φόρδ, Τσίς, 10) Ἐν, ἡνία, ἴνα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Καβοῦρι Τέ, 2) Ἀνάμοστον, 3) Τακτικῶς, 4) Ἄστου, Ἀσαφῆ, 5) Στέκω, Ἴον, 6) Κόρη, ἄν, οί, 7) Ἴοι, Ἰούδα, 8) Νιαγάρας, 9) Ὠς, Τι, 10) Σακκίδιον, 11) Ἀραπάκια, 12) Σῶμα, Σᾶς.

ΑΣΤΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗΝ ΜΟΥ

Ἡ νεόπλουτος κυρία διηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν Ὀπερα:

Τὶ νὰ σᾶς πῶ, ἦσαν δύο ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ ὅποιοι ἐφώναζαν, ἄλλοι ἀπὸ κάτω προσεπάθουν μὲ μίαν ὀρχήστραν νὰ ἐμποδίσουν τὰς φωνάς. Ἄδिका δὲ ἕνας τοὺς ἐφοβέριζε μὲ ἕνα ραβδί, αὐτοὶ τὸν χαβᾶ τους. Δὲν ξαναπάω, ζαλίσθηκα καὶ πῆγα νὰ πάθω.

Ὁ κύριος γυρνᾷ ἀπὸ μίαν διασκέδασιν φίλων του, λίγο στὸ κέφι. Προσπαθεῖ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὴν σύζυγόν του ἀλλὰ κατὰ κακὴν του τύχην σκουντουφλᾷ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ καὶ κάνει πολὺ θόρυβο. Ἡ γυναῖκα του ξυπνᾷ καὶ ξαφνιαίνεται. Ἄλλὰ αὐτὸς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ γονατίζει μπρὸς στὴν κούνια καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν κουνᾷ.

— Ἀχ, ὁ κακομοίρης, δύο ὥρες τώρα νανουρίζω τὸ μωρό μας ποὺ δὲν παύει νὰ φωνάζῃ, δὲν βρίσκεις πῶς εἶναι καιρὸς ν' ἀλλάξουμε βάρδυα;— Μὰ τὸ μωρὸ εἶναι ἡσυχο, τόχω δίπλα μου στὸ κρεββάτι— ἀπαντᾷ ἡ σύζυγος.

Ὁ διδάσκαλος: Διὰ νὰ γυμνάσωμεν τὴν θέλησίν μας πρέπει νὰ κάνωμεν κάθε ἡμέραν τοῦλάχιστον δύο πράξεις ποὺ μᾶς φαίνονται δυσάρεστοι.

Ὁ μαθητής: Ἐγὼ τὸ κάνω κύριε, κάθε πρωτὶ σηκώνομαι καὶ κάθε βράδυ πάω νὰ κοιμηθῶ.

Μητέρα: «Δὲν ἐξήτησες τοῦ κυρίου συγγνώμην ὅταν τὸν πάτησες εἰς τὸ πόδι;»

Κώστας: «Ναί, καὶ μοῦδωσε μιὰ δραχμὴ».

Μητέρα: «Καὶ τότε τί ἔκανες;»

Κώστας: «Τὸν πάτησα καὶ στὸ ἄλλο».

Καθηγητής: «Πές μου πῶς κάνει ὁ παραταικὸς τοῦ ρήματος εἰμί».

Μαθητής: «Τὶ βλάκας ποὺ εἶναι ὁ καθηγητής, ποὺ θέλει νὰ τὸ ξέρω!»

Καθηγητής: «Πές το δυνατά, ἴσως νὰ ἦταν σωστό».

Εἰς τὸν γνωστὸν Ὀλλανδὸν ζωγράφον Φερμπαιν Τχόλεν ποὺ προτιμοῦσε πάντα νὰ ζωγραφίξῃ ζῶα πῆγε κάποτε ἕνας Ἄγγλος λόρδος καὶ τοῦπε: «Ἐσεῖς εἶθε ὁ ζωγράφος ποὺ ζωγραφίζεις τὰ κουτὰ γαϊδούρια καὶ τὰ κτήνη;» «Ναί, εἶπε ὁ ζωγράφος, ἐγὼ εἶμαι, μήπως θέλετε νὰ σᾶς ζωγραφίσω;»

ΑΓΩΝΕΣ ΠΙΓΚ - ΠΟΓΚ ΤΗΣ 3ΗΣ ΑΓΕΛΗΣ

Τὴν Κυριακὴν 10 Ἰανουαρίου ἐγίναν οἱ ἐτήσιοι ἀγῶνες Πίγκ—Πόγκ μεταξὺ Λυκοπούλων τοῦ «Συστήματος τῆς 3ης Ναυτοπροσκόπων». Ὁ τελικὸς ἀγὼν ἐπαίχθη μεταξὺ τοῦ Μ. Στύπα καὶ τοῦ Δ. Πέτριτς. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος μὲ 21[14. Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἔλαβον μέρος 14.

Η ΣΧΟΛΗ ΦΟΙΝΙΚΩΝ

Τὴν Κυριακὴν 2 Φεβρουαρίου ἤρχισε τὰς ἐργασίας της ἡ 5η σειρὰ τῆς σχολῆς Φοινίκων. Ἡ συρροὴ ἦτο τόσον μεγάλη ὥστε ὅλαι αἱ ἐνωμοταίαι ὑπερεπληρώθησαν. Ἡ διάρκειά της πρόκειται νὰ εἶναι ἐνὸς καὶ ἡμίσεως περιποῦ μηνός, αἱ δὲ συγκεντρώσεις κάθε Τρίτην 8—9.30 μ. μ

DENTEX

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΥΓΡΟΝ

Λευκαίνει τὰ δόντια.— Τονώνει τὰ ούλα.—

Θεραπεύει τὰς ἀφθας καὶ τὰ ἔλκη τοῦ Στόματος, τὰς
οὐλίτιδας καὶ στοματίτιδας.

PEL-FIX

Καθαρίζει καλλωπίζει τὰ μαλλιά. Θεραπεύει τὴν
τριχόπτωσιν ἐξαιλείφει τὴν πιτυρίασιν.

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

φάρμακείον
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ὀμόνοια

ΦΩΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ